

vůbec za určité období, nýbrž jako dávka jednorázová, ovšem s výhradou dodatečného zvýšení při zvýšení původně předpokládaného vyměřovacího základu. Než ani okolnost, že náklad na pořízení návěští učiněn byl před tím, než dávková pravidla nabyla účinnosti, nepadá na váhu, neboť § 2 odst. 4 v tom směru nerozeznává, a není žádného vnitřního důvodu, proč by stanovení výše dávky nemohlo se státi na základě skutečností, které spadají do doby před účinností pravidel dávkových. Okolnost, že strana neměla v tu dobu ještě povinnosti náklady ty podle § 5 obec. úřadu oznámiti, nemá významu, když výši jich možno zjistiti dodatečně.

Pro daný případ plynou z uvedených zásad tyto důsledky:

Jde o návěští zhotovené přímo na zdi domu, které spadá tedy pod ustanovení odst. 4 § 2 prav. Vyměřovacím základem je jednak náklad na jeho zhotovení, jednak — poněvadž podle spisů jde o návěští umístěné trvale — náhrada placená majiteli volné plochy, t. j. podle spisů nájemné placené periodicky vždy za určité období. Okolnost, že náklad na zhotovení návěští učiněn byl před 1. červnem, resp. 27. květnem 1932, — jak doličeno —, nebrání tomu, aby byl pojat do vyměřovacího základu. Poněvadž stížnost také netvrdí, že by nájemné, placené majiteli domu, bylo bývalo za dobu do 31. prosince 1933 nižší, nežli jak vzato za základ pro sporný předpis, jeví se po této stránce bezdůvodnou.

Okolnost, že dávka vyměřena za určité období, t. j. od 1. června 1932 do 31. prosince 1933, což ovšem není ve shodě s pravidly, nemůže vzhledem k vyložené povaze dávky míti jiný smysl, nežli že předpisem postiženo bylo — mimo náklad na zhotovení oznámení — pouze to nájemné, které bylo zapláceno do 31. prosince 1933. Eventuální další předpis může nastati pouze při zvýšení vyměřovacího základu, které nastane po 31. prosinci 1933, a může postihnouti jenom toto zvýšení, nikoli také znovu ještě ony částky vyměř. základu, které byly postiženy již předpisem dnes sporným. Jsou tedy i námitky stížnosti v tomto směru vznesené bezdůvodny.

Č. 12.528.

Honební právo: Dozorčí úřad jest oprávněn zakročiti na ochranu zájmů svěřených jeho ochraně v § 13 čes. honeb. zákona, jestliže honební výbor v souhlase s nájemci samovolně modifikoval pachtovní smlouvu o pronájmu společenstevní honitby.

(Nález z 1. října 1936 č. 14.630/36.)

V ě c: Honební výbor ve Stříbře proti rozh. zem. úřadu v Praze z 27. října 1933 o slevě pachtovného.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Společenstevní honitba ve Stříbře byla pronajata ve veřejné dražbě ve třech částech Hugonu L. za roční nájemné 15.000 Kč, MUDr. Janu M. za 6.000 Kč a Janu H. za 3.050 Kč. Dne 6. března 1932

usnesl se honební výbor ve Stříbře sleviti oběma prve jmenovaným nájemcům nájemné pro zbývajících tři léta o 50%.

Výměrem z 8. března 1933 zamítl okr. úřad stížnost člena honebního společenstva Roberta H. ve Stříbře, podanou do tohoto usnesení.

K dalšímu jeho odvolání zrušil zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím napadený výměr okr. úřadu pro zmatečnost a uložil honebnímu výboru ve Stříbře, aby buď trval na stanoveném pachtovním anebo od smlouvy pachtovní ustoupil a honitbu zadal znovu.

O stížnosti uvažil nss:

Žal. úřad, zrušiv výměr první stolice a uloživ honebnímu výboru, aby buď trval na stanoveném nájemném aneb od smlouvy ustoupil a honitbu zadal znovu, dal zřejmě najevo, že snížení pachtovného během pachtovního období pokládá zásadně za nepřipustné a zákonu odporující; v důsledku tohoto právního názoru učinil pak výrok, obsažený v enunciátu svého rozhodnutí.

Stížnost popírá kompetenci zem. úřadu k vydání nař. rozhodnutí, dovozujíc, že již vzhledem k tomu, že § 1 čes. hon. zákona označuje právo myslivosti za výron práva vlastnického k pozemkům, nebyly všechny otázky, dotýkající se práva myslivosti vyňaty z kompetence řádných soudů a přeneseny na úřady správní, nýbrž příslušnost odpovídající povaze práva nastupuje všude tam, kde není pozitivním předpisem nějaká výjimka stanovena. To platí zejména tam, kde nejedná se o výkon myslivosti, nýbrž o majetkovou stránku honebního práva, zejména o ony právní vztahy, které vyplývají ze smluvní dispozice vlastníka honitby s jeho honebním právem mezi ním a soukromou osobou třetí. Stížnost dovolává se v tomto směru nálezu vídeňského ss Budw. 2606/1885. V důsledku toho měl žal. úřad, nesouhlasil-li se stanoviskem první stolice, odkázati honební výbor na pořad práva, t. j. měl vyřešení tohoto čistě majetkoprávního sporu odkázati k rozhodnutí řádným soudcem. Ovšem jest uvažiti, zda žal. úřad neměl v úmyslu tak učiniti, když uvádí, že honební výbor má buď trvati na stanoveném pachtovním nebo od smlouvy pachtovní ustoupiti. V žádném z těchto případů není však dána příslušnost správních úřadů.

Předmětem sporu je tudíž otázka — k níž by ostatně nss musel přihlížeti i z moci úřední —, byl-li žal. úřad k vydání nař. rozhodnutí po zákonu příslušným či nikoliv. Při tom budiž jen k vývodům stížnosti in fine reprodukováným podotčeno, že znění nař. rozhodnutí nepřipouští nikterak výklad, jakoby žal. úřad nějakým způsobem byl chtěl věc odkázati na pořad práva, naopak je zjevno, že rozhodoval ve věci sám autoritativním způsobem.

Své tvrzení, že spor o přípustnosti slevy nájemného patří na pořad práva, buduje stížnost na názoru, že se jedná o ryze soukromoprávní, totiž majetkoprávní poměr mezi honebním výborem a nájemci, a že tudíž k rozhodování o sporech z tohoto poměru vzešlých jsou povolány řádné soudy, když žádným pozitivním předpisem kompetence ta na úřady správní přenesena není. Tu však je stížnost v zasetí základního omylu, neboť nejedná se o spor mezi honebním výborem a nájemci, plynoucí ze smlouvy mezi nimi uzavřené, jak tomu bylo v případě ná-

lezu Budw. 2606/1885, jehož se stížnost dovolává, nýbrž o otázku, zda honební výbor jest oprávněn s hlediska honebního zákona a zájmů členů honebního společenstva samovolně modifikovati v souhlase s nájemci v určité relaci, totiž stran výše nájemného, pachtovní smlouvu o pronájmu společenstevní honitby, který dozorčím úřadem byl vzat na vědomí.

Že výše nájemného je jedním, a to veliní závažným momentem pro posouzení, zda pronájem honitby odpovídá intencím § 13 hon. zákona, a že tedy politický úřad, zkoumaje podle § 23 hon. zákona pronájem s tohoto veřejnoprávního hlediska, jest oprávněn i povinen přihlédnouti i k výši stanoveného nájemného, o tom není sporu. Má-li však politický úřad k ní přihlížeti, uvažuje o tom, může-li pronájem honebním výborem usnesený vzíti na vědomí, pak nelze mu upíratí právo, aby i za trvání nájemního poměru na vědomí vzatého v základě § 23 hon. zákona dozíral na to, zda nájemní poměr onen i nadále honebnímu zákonu po této stránce odpovídá, a tedy aby po případě zakročil na ochranu zájmů v § 13 hon. zákona uznaných a péči honebního úřadu svěřených, jestliže honební výbor později usnesl se na snížení nájemného a tím se jeden z podstatných momentů, za nichž honební úřad pronájem vzal na vědomí, změnil. Opačný názor vedl by k důsledku, že honební výbor může samovolně vytvořiti stav, za něhož by snad vůbec nebylo došlo k tomu, aby honební úřad pronájem vzal na vědomí, a tím úplně paralysovatí dozorčí ingerenci honebního úřadu na pronájem. Členům honebního společenstva byla by pak odňata všeliká ochrana proti jednostrannému postupu honebního výboru právě po stránce pro jejich zájmy nejvýznamnější, neboť ochrany řádného soudu dovolávají by se nemohli, a při snížení nájemného, provedeném v souhlasu obou smluvních stran, kterými jsou tu pouze honební společenstvo zastoupené honebním výborem s jedné a nájemce s druhé strany, věc by se vůbec nemohla na soud dostat.

Proti důvodům uvedeným v nař. rozhodnutí stížnost žádnou námitku neformuluje (§ 18 zákona o ss), nýbrž uvádí toliko, že postup nařízený žal. úřadem není v § 13 hon. zákona uveden. K tomu je toliko uvést, že nař. rozhodnutí, jež svým obsahem se jeví jako neschválení usnesení honebního výboru, vyvozuje z tohoto neschválení pouze důsledky dle stavu věci jediné možné, ponechávajíc honebnímu výboru volnost, aby buď trval na dosavadní smlouvě anebo, nebude-li to možno, honitbu znovu pronajal. Tím nijak neomezil nějaké právo stěžujícího si honebního výboru mu po zákonu příslušející.

Pokud stížnost konečně poukazuje na technické obtíže spojené s propachtováním dvou dílčích částí honitby, je poukázati k tomu, že žal. úřad nepřikázal striktně znovupropachtování těchto částí, nýbrž ponechal honebnímu výboru na vůli dvě cesty.

Č. 12.529.

Církevní věci. — Řízení správní: * Ředitel kůru římskokatolického kostela není účastníkem ve smyslu § 57 zák. č. 50/1874